

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.861 van 27 september 2016
in de zaak A. 210.296/XIV-35.260**

In zake : Erik LAPORTE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Emmanuel Jacobowitz en Anthony Poppe
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Defensie, belast met Ambtenarenzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Lindemans
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 september 2013, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit nummer 9634 van 19 juli 2013 waarbij [I. V. D. B.] door verhoging tot de hogere klassen met ingang van 1 januari 2012 bevorderd wordt tot adviseur-generaal in de klasse A4.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 226.730 van 12 maart 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 februari 2016.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anthony Poppe, die *loco* advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tim Souverijns, die *loco* advocaat Dirk Lindemans verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor wat de feiten betreft, wordt verwezen naar het arrest nr. 226.730 van 12 maart 2014.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. In een eerste middel voert verzoeker de onbevoegdheid van de steller van de bestreden handeling aan, evenals een schending van de artikelen 26 en 26*bis* van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 ‘betreffende de evaluatie en de loopbaan van het rijkspersoneel’ (hier: koninklijk besluit van 7 augustus 1939), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: motiveringswet), de materiële motiveringsplicht, de artikelen 17 en 39 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’ (hierna: bestuurstaalwet), de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast is volgens hem ook sprake van een kennelijke beoordelingsvergissing en machtsoverschrijding.

5. In een eerste middelonderdeel wijst verzoeker op de aanhef van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat het genomen werd na het doorlopen van de in de artikelen 26 en volgende van het voormelde koninklijk besluit van 7 augustus 1939 voorziene procedure. Uit die artikelen blijkt dat de rangschikking van de kandidaten voor een bevordering die afhankelijk is van het vacant zijn van een betrekking gedaan moet worden door het directiecomité van de betrokken federale overheidsdienst, dus van het ministerie van Landsverdediging. *In casu* werd het voorstel echter geformuleerd door de directieraad, die naar het oordeel van verzoeker niet gelijkgesteld kan worden met het directiecomité van het ministerie van Landsverdediging. Verzoeker verwijst in dit verband naar de artikelen 10 en 11 van het koninklijk besluit van 21 december 2001 ‘tot bepaling van de algemene structuur van het ministerie van Landsverdediging en tot vastlegging van de bevoegdheden van bepaalde autoriteiten’. Er blijkt aldus niet waaruit de directieraad zijn bevoegdheid haalt om de

rangschikking op te stellen. De directieraad is dan ook onbevoegd, waardoor de wettigheid van de bestreden beslissing is aangetast. De artikelen 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 zijn geschonden. Minstens blijkt nergens uit op grond van welke bepaling de directieraad bevoegd zou zijn om de voorstellen te doen, zodat de formele en materiële motiveringsplicht geschonden werden.

In zijn verzoekschrift tot voortzetting van de procedure ingediend na het genoemde verwerpingsarrest nr. 226.730 stelt verzoeker dat uit de verwijzing naar de artikelen 23, 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 “zoals zij luiden na de wijziging ervan door het K.B. van 5 september 2002 (lees: het koninklijk besluit van 5 september 2002 ‘houdende hervorming van de loopbaan van sommige ambtenaren in de Rijksbesturen’), moet worden afgeleid dat de wijzigingen doorgevoerd door het K.B. van 5 september 2002 zelf ook van toepassing zijn op het ministerie van Landsverdediging”. Hij stelt dat op die wijze immers verwezen wordt naar de geconsolideerde versies van de artikelen in kwestie. Enkel een uitdrukkelijke verwijzing naar het feit dat de directieraad op grond van artikel 242 van het koninklijk besluit van 5 september 2002 bevoegd bleef, kan naar het oordeel van verzoeker voldoende zijn opdat de formele en materiële motiveringsplicht geëerbiedigd worden. Bovendien wordt in de wijzigende bepalingen waarnaar verwezen wordt, wel degelijk gerefereerd naar de door het koninklijk besluit van 5 september 2002 doorgevoerde wijzigingen, zo merkt verzoeker op. Er wordt met andere woorden naar deze bepalingen verwezen zoals zij gewijzigd werden door het koninklijk besluit van 5 september 2002. Over artikel 242 van het koninklijk besluit van 5 september 2002 wordt met geen woord gerept, zodat de bestreden beslissing de formele en de materiële motiveringsplicht schendt.

In zijn memorie van wederantwoord betoogt verzoeker nog dat het verweer van de verwerende partij dat de directieraad - bij gebrek aan omvorming van het ministerie van Landsverdediging tot een federale overheidsdienst - zijn bevoegdheid blijft behouden, niets afdoet aan het feit dat de bestreden

beslissing niet afdoende in rechte werd gemotiveerd. Verzoeker verduidelijkt dat hij niet heeft verwezen naar de aan de artikelen 23, 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 aangebrachte wijzigingen om er de onbevoegdheid van de directieraad uit af te leiden, maar wel om aan te tonen dat de bestreden beslissing in rechte niet afdoende is gemotiveerd.

6. In een tweede middelonderdeel stelt verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift dat niet blijkt dat de directieraad op geldige wijze was samengesteld. Benevens de vermelding in de notulen van de vergaderingen van de directieraad van de daar aanwezige en afwezige leden, blijkt namelijk nergens dat alle hoogste ambtenaren vanaf klasse A4 en dus de overige leden van de directieraad behoorlijk werden opgeroepen om te zetelen. Verzoeker heeft een sterk vermoeden dat dit niet het geval is geweest, aangezien minstens L.W. (adviseur-generaal klasse A4) nergens vermeld wordt. Evenmin blijkt dat de directieraad samengesteld was conform de vereisten van de artikelen 17 en 39 van de bestuursstaalwet.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift tot voortzetting de beoordeling gedaan in het tussenarrest nr. 226.730 wat de geldige samenstelling van de directieraad betreft. Hij verwijst daartoe naar artikel 242 van het koninklijk besluit van 5 september 2002 waaruit hij afleidt dat “behoudens de bepalingen die een aantal noties vervangen, de nieuwe regels met betrekking tot het statuut van de rijksambtenaren integraal van toepassing zijn op de ambtenaren van het ministerie van Landsverdediging”. Hij wijst nog op artikel 216 van koninklijk besluit van 4 augustus 2004 ‘betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel’, waarmee de graad van ‘adviseur- generaal’ (rang 15A) werd vervangen door de titel ‘adviseur-generaal’ (klasse A4). Verzoeker meent dat er daarom van uitgegaan moet worden dat de verplichte samenstelling van de directieraad uit alle ambtenaren van rang 15, 16 en 17 thans werd gewijzigd in de samenstelling uit alle ambtenaren van klasse A4 en A5. De rangen 16 en 17 werden immers geschrapt en omgevormd tot de klasse A5. Zijn argument dat niet blijkt dat alle leden van de directieraad werden opgeroepen, blijft dan ook gelden. Om dezelfde reden moet het volgens verzoeker worden betwist dat de P. T. en L. V.D.V. geen leden van de

directieraad zouden zijn. Kortom, verzoeker volhardt in zijn standpunt dat de directieraad ongeldig was samengesteld op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en handhaaft ook het tweede middelonderdeel.

Tot slot, stelt verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog dat in zoverre de stelling van de verwerende partij in verband met de samenstelling van de directieraad zou worden gevolgd, de artikelen 53 en 54 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 'houdende het statuut van het rijkspersoneel' het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vervatte gelijkheidsbeginsel schenden, voor zover het recht om deel uit te maken van de directieraad wordt voorbehouden aan ambtenaren die bevorderd werden tot de rangen 15, 16 en 17, terwijl ambtenaren in een met deze rangen gelijkgestelde klasse uitgesloten worden. Die stelling zou inhouden dat de directieraad slechts kan bestaan uit personen die meer dan tien jaar geleden werden bevorderd, wat een ongerechtvaardigd onderscheid in behandeling op grond van anciënniteit van de betrokken ambtenaren inhoudt. Verzoeker vraagt dan ook de artikelen 53 en 54 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te laten, voor zover zij dienen te worden geïnterpreteerd op de wijze als de verwerende partij voorhoudt.

7. In een derde middelonderdeel stelt verzoeker dat niet blijkt dat de directieraad op geldige wijze kon beraadslagen. Uit de notulen van de vergaderingen van de directieraad blijkt dat slechts drie leden aanwezig waren, allemaal juristen die bovendien nog afkomstig zijn uit één en dezelfde Algemene Directie, zijnde de Algemene Directie Juridische Steun en Bemiddeling. Een dergelijke samenstelling uit uitsluitend juristen en uit één en dezelfde Algemene Directie steunt op geen enkele wettelijke bepaling. Door zijn samenstelling was de Directieraad dan ook niet in staat om op een zorgvuldige en oordeelkundige wijze de titels en verdiensten van de kandidaten voor een functie van adviseur-generaal managementondersteuning bij de stafdiensten van het ministerie te onderzoeken en aldus kennelijke beoordelingsvergissingen te vermijden. Dat de directieraad er niet in geslaagd is de titels en verdiensten van de kandidaten behoorlijk te vergelijken, blijkt overigens uit het tweede middel.

8. In zijn laatste memorie ontwikkelt verzoeker geen argumenten die hij niet eerder had uiteengezet in zijn eerdere procedurestukken.

9. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij, wat het derde middelonderdeel betreft, niet langer aandringt waaromtrent hij geen argumentatie meer ontwikkelt in de door hem neergelegde procedurestukken na het tussenarrest van 226.730 van 12 maart 2014.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

10. In het tussenarrest nr. 226.730 van 12 maart 2014 wordt het eerste onderdeel van het eerste middel als volgt beoordeeld:

“4.1.3.2. Wat het eerste onderdeel, van het eerste middel betreft moet met de verwerende partij worden gewezen op de artikelen 23, 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals van toepassing op het ministerie van Landsverdediging en overeenkomstig welke de bevordering binnen het niveau A die afhankelijk is van het vacant zijn van een betrekking wordt geregeld.

Artikel 23 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals het laatst vervangen bij artikel 53 van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel, luidt als volgt:

‘De bevordering binnen het niveau A die afhankelijk is van het vacant zijn van een betrekking, wordt toegekend na met redenen omkleed advies van het directiecomité’.

In het verslag aan de Koning voorafgaand aan het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 wordt gesteld dat:

‘Het nieuwe beleid inzake loopbaan en beloning van niveau A is van toepassing op het personeel van de federale overheidsdiensten, het burgerlijk personeel van het ministerie van Landsverdediging, (...)’.

Met de verwerende partij dient tevens te worden gewezen op artikel 57, 2°, van het koninklijk besluit van 5 september 2002, houdende hervorming van de loopbaan van sommige ambtenaren in de Rijksbesturen, dat artikel 23 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 voorafgaandelijk aan de voornoemde wijziging bij artikel 53 van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, als volgt heeft gewijzigd:

‘de woorden «de directieraad» worden vervangen door de woorden «het directiecomité»’.

In het verslag aan de Koning voorafgaand aan het koninklijk besluit van 5 september 2002 wordt gesteld dat:

‘Krachtens artikel 19 van het koninklijk besluit van 19 juli 2001 houdende diverse bepalingen betreffende de inwerkingstelling van de federale overheidsdiensten en de programmatorische federale overheidsdiensten,

komt het aan iedere minister onder wiens gezag een federale overheidsdienst wordt opgericht toe een datum vast te stellen waarop het personeel van de door de federale overheidsdiensten overgenomen diensten ambtshalve overgeheveld wordt aan een bij deze federale overheidsdienst opgerichte voorlopige cel. Vanaf deze datum maakt het personeel geen deel meer uit van een ministerie. Bijgevolg past het, om de continuïteit in het beheer van het rijkspersoneel te waarborgen, te voorzien dat de reglementaire bepalingen die het personeel der ministeries beheersen voortaan ook gelden voor het personeel van de federale overheidsdiensten. Dit is de draagwijdte van de artikelen (3 tot 12, 16 tot 18, 21, 24, 25, 28 tot 30, 32, 38 tot 42, 44 tot 46, 48 tot 51, 53 tot 60, 63, 64, 66, 76, 79, 80, 81 tot 83, 111, 113 tot 133, 136, 144 tot 146, 148 tot 150, 152 tot 156, 158 tot 161, 163, 164, 166 tot 168, 170, 180 tot 184, 187, 188, 190, 191, 207 tot 211 en 213). Het begrip «ministerie» dient aldus vervangen te worden door dat van «federale overheidsdienst» en/of dat van «programmatorische federale overheidsdienst». Het past eveneens de voorzitter van het directiecomité als de verantwoordelijke voor de werking van een federale overheidsdienst te bestempelen en de organen af te schaffen zoals de directieraad, die in de nieuwe structuren van de federale overheidsdiensten geen enkele bevoegdheid behouden’.

Artikel 26 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals vervangen bij artikel 54 van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 en gewijzigd bij artikel 57 van het koninklijk besluit van 15 januari 2007, luidt als volgt:

‘Voor elke bevordering die afhankelijk is van het vacant zijn van een betrekking, wordt er een voorstel uitgebracht. Het voorstel wordt gedaan door het directiecomité voor het niveau A; in dit geval, omvat het maximum vijf kandidaten per vacante betrekking.

In de andere gevallen wordt het voorstel gedaan door de voorzitter van het directiecomité of door zijn afgevaardigde’.

Ook dient te worden gewezen op artikel 59 van het koninklijk besluit van 5 september 2002, dat artikel 26 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 voorafgaandelijk aan de voornoemde wijziging bij artikel 54 van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, als volgt heeft gewijzigd:

‘1° in § 1, tweede lid, worden de woorden «de directieraad» vervangen door de woorden «het directiecomité»;

2° in § 1, wordt het derde lid vervangen als volgt :

« In de andere gevallen wordt het voorstel gedaan door de voorzitter van het directiecomité of zijn gemachtigde »’.

Artikel 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 luidt thans als volgt:

‘§1. In niveau A wordt, wanneer een betrekking voorzien is door bevordering tengevolge van een oproep voor kandidaatstelling binnen een federale overheidsdienst, het voorstel van rangschikking dat is opgemaakt voor elke vacante bevorderingsbetrekking, schriftelijk betekend aan alle kandidaten die hun kandidatuur geldig hebben ingediend.

Deze betekening behelst ten minste de volgende elementen:

1° de rangschikking van de kandidaten;

2° het aangeven aan de ambtenaar die zich benadeeld acht van de mogelijkheid binnen tien werkdagen na de betekening een klacht bij het directiecomité in te dienen en van de mogelijkheid te vragen door dit comité te worden gehoord;

3° het deel van de notulen van de zitting van het directiecomité betreffende het voorstel van rangschikking.

Deze aanvraag wordt schriftelijk gericht aan de voorzitter van het directiecomité.

De raadpleging gebeurt met naleving van het vertrouwelijk karakter van de feiten die op andere ambtenaren zouden betrekking hebben.

§ 2. De ambtenaar dient zijn klacht in bij een ter post aangetekend schrijven. Indien hij vraagt gehoord te worden, verschijnt hij persoonlijk, hij mag zich noch laten bijstaan, noch doen vertegenwoordigen.

Indien, alhoewel regelmatig opgeroepen, de ambtenaar zonder geldige verontschuldiging niet verschijnt, wordt de procedure uit zijn hoofde als afgesloten beschouwd.

Het directiecomité spreekt zich uit op grond van de schriftelijke klacht zelfs indien de ambtenaar zich op een geldige verontschuldiging kan beroepen, zodra de klacht een tweede maal op de agenda van een zitting is geplaatst.

§ 3. Indien, ingevolge het onderzoek van de klacht, het directiecomité de oorspronkelijke rangschikking niet verandert, wordt deze beslissing enkel aan de kandidaat die de klacht heeft ingediend, bekendgemaakt.

Indien het integendeel een nieuwe rangschikking opmaakt, wordt deze volgens de in §1 bedoelde procedure, betekend aan alle kandidaten die geldig hun kandidatuur hadden ingediend.

Indien een ambtenaar zich opnieuw benadeeld acht, kan hij een schriftelijke klacht volgens de in §2 bedoelde procedure indienen. Hij mag niet vragen gehoord te worden.

Aan het einde van een nieuwe beraadslaging maakt het directiecomité, de definitieve rangschikking bekend aan alle kandidaten die hun kandidatuur geldig ingediend hebben en geeft het die door aan de minister’.

Hier dient te worden gewezen op artikel 60 van het koninklijk besluit van 5 september 2002, dat de volgende wijzigingen heeft aangebracht in artikel 26bis zoals dat luidde vóór de wijziging met het koninklijk besluit van 5 september 2002:

‘1° in § 1, tweede lid, 3°, worden de woorden «de directieraad» vervangen door de woorden «het directiecomité»;

2° het § 1, derde lid, wordt vervangen als volgt :

«Deze aanvraag wordt schriftelijk gericht aan de voorzitter van het directiecomité»’.

Daarnaast dient gewezen op artikel 242 van het koninklijk besluit van 5 september 2002, dat luidt als volgt:

‘Onverminderd andersluidende bepalingen, treedt dit besluit in werking de dag van zijn bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, met uitzondering van:

1° de bepalingen die de notie ministeries door deze van federale overheidsdiensten of door deze van federale overheidsdiensten en programmatorische federale overheidsdiensten vervangen, die de notie van secretaris-generaal door deze van voorzitter van het directiecomité vervangen, die de notie van directieraad door deze van directiecomité vervangen en die de bepalingen betreffende het college van diensthoofden opheffen, die, voor elke federale overheidsdienst, in werking treden op de datum vastgesteld door de minister onder wiens gezag de dienst werd opgericht, krachtens artikel 19 van het koninklijk besluit van 19 juli 2001 houdende diverse bepalingen betreffende de inwerkingstelling van de federale overheidsdiensten en de programmatorische federale overheidsdiensten;

(...).’

en op artikel 19 van het koninklijk besluit van 19 juli 2001 houdende diverse

bepalingen betreffende de inwerkingstelling van de federale overheidsdiensten en de programmatorische federale overheidsdiensten, dat luidt als volgt:

‘Hoofdstuk I treedt voor elke federale overheidsdienst in werking op de datum vastgesteld door de minister onder wiens gezag de dienst werd opgericht.

Hoofdstuk II treedt voor elke programmatorische federale overheidsdienst in werking op de datum vastgesteld door de minister onder wiens gezag de dienst werd opgericht’.

Uit het voorgaande kan op het eerste gezicht worden afgeleid dat de artikelen 23, 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals hiervoor aangehaald, van toepassing zijn op het ministerie van Landsverdediging, daarbij rekening houdende met de omstandigheid dat het ministerie van Landsverdediging niet is omgevormd geworden tot een federale overheidsdienst. Precies daarom is terzake nog steeds ‘de directieraad’, en dus niet ‘het directiecomité’, bevoegd. Binnen dit ministerie blijft de directieraad zijn bevoegdheden behouden.

Uit deze lezing van de artikelen 23, 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals van toepassing op het ministerie van Landsverdediging, volgt op het eerste gezicht aldus dat het de directieraad is die bij dit ministerie het bevoegde orgaan is om een rangschikking op te stellen voor bevorderingen van het burgerpersoneel binnen het niveau A. Met de verwerende partij dient vastgesteld dat dit ook kan worden gelezen in de motivering van het thans bestreden koninklijk besluit van 19 juli 2013. Daarin wordt namelijk expliciet melding gemaakt van artikel 23 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals vervangen bij koninklijk besluit van 4 augustus 2004, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals vervangen bij koninklijk besluit van 4 augustus 2004 en gewijzigd bij koninklijk besluit van 15 januari 2007, en van artikel 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, gewijzigd bij koninklijk besluit van 22 november 2006 en vervangen bij koninklijk besluit van 15 januari 2007. Hierbij wordt niet gewezen op het koninklijk besluit van 5 september 2002. Uit deze expliciete vermeldingen, enerzijds, en de niet-vermelding van het koninklijk besluit van 5 september 2002, anderzijds, kan dan ook de bevoegdheid van de directieraad worden afgeleid. Er werd aldus wel degelijk in het bestreden besluit zelf formeel gemotiveerd dat de directieraad in casu bevoegd was om de rangschikking op te stellen.

Verzoeker kan op het eerste gezicht niet worden gevolgd in zijn argument dat niet blijkt waaruit de directieraad zijn bevoegdheid heeft gehaald om de rangschikking op te stellen en dat de directieraad *in casu* derhalve onbevoegd zou zijn. Evenmin maakt hij op het eerste gezicht aannemelijk dat de formele en materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is niet ernstig”.

De in het verzoekschrift tot voortzetting van de procedure uiteengezette argumentatie komt er in essentie op neer dat door, eensdeels, de uitdrukkelijke verwijzing in de bestreden beslissing naar recentere wijzigingen dan de wijzigingen door het koninklijk besluit van 5 september 2002 van de artikelen 23, 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 en, anderdeels, de niet-vermelding in het bestreden besluit van artikel 242 van het

koninklijk besluit van 5 september 2002, de bestreden beslissing zo moet worden gelezen dat verwezen wordt naar de geconsolideerde versie van de artikelen 23, 26 en 26*bis* van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939. Met de verwijzing naar recentere wijzigingen dan deze die zijn doorgevoerd door het koninklijk besluit van 5 september 2002, wordt naar het oordeel van verzoeker trouwens evenzeer verwezen naar dit koninklijk besluit van 5 september 2002, precies omdat de recentere wijzigingen zelf naar dat koninklijk besluit van 5 september 2002 verwijzen.

De Raad van State begrijpt hieruit dat verzoeker niet langer de onbevoegdheid van de directieraad op zich aanvoert, wat wordt bevestigd door verzoekers uiteenzetting in zijn memorie van wederantwoord waarin hij stelt dat het feit dat de directieraad te dezen bevoegd zou zijn gebleven, geen afbreuk doet aan de niet-afdoende motivering van de bestreden beslissing. In diezelfde memorie van wederantwoord stelt verzoeker overigens nog dat hij “niet verwezen [heeft] naar de bepalingen die wijzigingen hebben aangebracht aan artikel 23, 26 en 26*bis* van het [koninklijk besluit] van 7 augustus 1939 om er de onbevoegdheid van de directieraad uit af te leiden maar wel om aan te tonen dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd was in rechte”.

De Raad van State ziet dan ook geen reden om met betrekking tot de bevoegdheid van de directieraad thans anders te oordelen dan in het voormelde tussenarrest.

Verzoekers argumentatie, zoals nog aangehaald in zijn verzoekschrift tot voorzetting van de procedure, in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie, kan, wat het beweerde gebrek aan afdoende of draagkrachtige motivering betreft, evenmin worden bijgevallen. Immers, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding gemaakt van artikel 23 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals vervangen bij koninklijk besluit van 4 augustus 2004, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals vervangen bij koninklijk besluit van 4 augustus 2004 en

gewijzigd bij koninklijk besluit van 15 januari 2007, en van artikel 26*bis* van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, gewijzigd bij koninklijk besluit van 22 november 2006 en vervangen bij koninklijk besluit van 15 januari 2007. Er moet worden vastgesteld dat bij deze vermeldingen in het geheel geen melding wordt gemaakt van de artikelen 57, 2°, 59 en 60 van het (inmiddels bij artikel 178, 4°, van het koninklijk besluit van ‘betreffende de geldelijke loopbaan van de personeelsleden van het federaal openbaar ambt’ van 25 oktober 2013 opgeheven) koninklijk besluit van 5 september 2002 hoewel het precies die laatste genoemde wijzigingsbepalingen zijn die de artikelen 23, 26 en 26*bis* van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 in die zin hebben gewijzigd dat de term “directieraad” werd vervangen door de term “directiecomité”. De niet-vermelding in de bestreden beslissing van de artikelen 57, 2°, 59 en 60 van het koninklijk besluit van 5 september 2002 houdt in dat deze specifieke wijzigingen te dezen niet van toepassing zijn. De bestreden beslissing moet dan ook in die zin worden gelezen, temeer daar latere wijzigingsbesluiten van de artikelen 23, 26 en 26*bis* van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 wel weer uitdrukkelijk worden vermeld in de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker de bestreden beslissing zo leest dat deze is gesteund op de geconsolideerde versie van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, gaat hij uit van een verkeerde lezing ervan. Een correcte lezing zoals die hiervoor is uiteengezet, houdt noodzakelijkerwijze de bevoegdheid in van de directieraad om het bevorderingsvoorstel te doen. Aan deze vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke melding maakt van de inwerkingtredingbepaling vervat in artikel 242 van het koninklijk besluit van 5 september 2002. Verzoeker betwist niet dat het ministerie van Landsverdediging niet is omgevormd tot een federale overheidsdienst.

11. De bestreden beslissing is dan ook afdoende gemotiveerd in die zin dat daaruit de bevoegdheid van de directieraad blijkt om de rangschikking op te stellen en het voorstel tot benoeming te doen. Verzoeker toont geen schending aan van de formele- en materiële motiveringsplicht.

Tweede middelonderdeel

12. In het tussenarrest nr. 226.730 van 12 maart 2014 heeft de Raad van State het tweede middelonderdeel als volgt beoordeeld:

“4.1.3.3. In het tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker de vraag of in casu de directieraad wel op geldige wijze was samengesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat de directieraad tijdens zijn vergaderingen van 17 oktober 2012 en van 7 mei 2013 was samengesteld uit de volgende drie leden:

- [G. P.] (voorzitter)
- [C. G.]
- [E. W.]

Daarnaast blijkt dat bij beide vergaderingen telkens twee personen afwezig waren, met name [P. T.] en [L. V. D. V.].

De samenstelling van de directieraad wordt bepaald in de “oude” artikelen 53 en 54 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, die nog steeds van toepassing zijn op het ministerie van Landsverdediging en die luiden als volgt:

Artikel 53:

‘In ieder ministerie is er een directieraad. Bij ontstentenis van bijzondere bepalingen door Ons vastgesteld op de voordracht van de minister, bestaat de directieraad verplicht uit de ambtenaren die bekleed zijn met een graad ingedeeld in de rangen 17, 16 of 15.

De minister kan (te) dezen één of meer dienstchefs toevoegen, wier mandaat twee jaar duurt en hernieuwbaar is.

De directieraad of, in voorkomend geval, het college van dienstchefs stelt zijn huishoudelijk reglement op. Dit bepaalt ten minste de frequentie van de vergaderingen, het vereiste quorum en de meerderheid die vereist is om te beslissen.

Dit reglement wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Het wordt bovendien aan alle ambtenaren medegedeeld door toedoen van de bevoegde overheid.’.

Artikel 54:

‘Behalve de bevoegdheid die dit statuut hem met name toekent, heeft de directieraad, onder de door Ons te stellen voorwaarden, het hoge toezicht over de afwikkeling van de loopbaan van de rijksambtenaren.

Hij wordt voorgezeten door de secretaris-generaal. Is er geen secretaris-generaal dan wijst de Minister het lid van de raad aan dat met het voorzitterschap is belast. De voorzitter wijst het lid aan dat hem in geval van afwezigheid of van verhinder vervangt.

Elke individuele beslissing, door de directieraad genomen ten opzichte van een ambtenaar, geschiedt bij geheime stemming.’.

Op basis van artikel 53, derde lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 werd het huishoudelijk reglement van de directieraad van het ministerie van Landsverdediging opgesteld. Daarin wordt, onder meer, bepaald dat de directieraad wordt voorgezeten door de secretaris-generaal en dat de voorzitter het lid van de directieraad aanwijst dat hem in geval van afwezigheid of van verhindering vervangt (artikel 1, tweede lid); dat op initiatief van de voorzitter of van de meerderheid van de leden van de directieraad andere personen, in casu dus [P. T.] en [L. V. D. V.] die echter afwezig waren tijdens beide vergaderingen van

de directieraad, kunnen verzocht worden deel te nemen aan de voorstelling van bepaalde dossiers en zij mits gunstig advies van de meerderheid van de aanwezige leden kunnen deelnemen aan de beraadslagingen maar niet aan de stemmingen in de directieraad (artikel 5); dat de directieraad slechts geldig kan beraadslagen indien ten minste drie leden aanwezig zijn en dat indien dit quorum niet wordt bereikt de directieraad, na de tweede oproeping, ongeacht het aantal aanwezige leden kan beraadslagen over dezelfde agenda (artikel 7).

De vraag rijst of in casu de directieraad op geldige wijze was samengesteld in de mate dat hij bestond uit de voornoemde drie leden.

Vooreerst moet dus worden vastgesteld dat de directieraad was samengesteld uit drie leden die allen aanwezig waren. Aldus is op het eerste gezicht voldaan aan het in artikel 7 van het huishoudelijk reglement vereiste minimum aantal leden dat aanwezig moet zijn opdat de directieraad geldig kan beraadslagen.

Wat [G. P.] betreft, moet er op gewezen worden dat zij bij koninklijk besluit nummer 4370quinquies van 11 maart 2003, en dit op 1 maart 2003, door verhoging in graad tot adviseur-generaal bevorderd werd. Zij is aldus nog vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel bevorderd in de graad van adviseur-generaal, zodat zij dus titularis was van de graad van adviseur-generaal, ingedeeld in de rang 15. Vermits zij dus ambtenaar is, bekleed met een graad ingedeeld in de rang 15, dient zij op het eerste gezicht in overeenstemming met artikel 53, eerste lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 deel uit te maken van de directieraad. Dit betekent dus dat zij in casu wel degelijk als lid van de directieraad is kunnen optreden. Blijkens de notulen is zij daarenboven ook opgetreden als voorzitter. De vraag rijst dan ook of dit rechtsgeldig is gebeurd. Uit het administratief dossier blijkt dat haar aanwijzing tot voorzitter van de directieraad naar aanleiding van een nota van 7 maart 2012 door de minister werd bevestigd op 21 mei 2012. Zij werd op het eerste gezicht aldus in overeenstemming met artikel 54, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 met het voorzitterschap belast.

Wat [C. G.] betreft die blijkens de notulen is opgetreden als lid, moet er op gewezen worden dat hij bij koninklijk besluit nummer 3844 van 21 december 2001, en dit op 1 oktober 2001, door verhoging in graad tot adviseur-generaal bevorderd werd. Vermits aldus ook hij vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 bevorderd is in de graad van adviseur-generaal, ingedeeld in rang 15, is hij op het eerste gezicht in casu in overeenstemming met artikel 53, eerste lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 als lid van de directieraad opgetreden.

Wat [E. W.] betreft die blijkens de notulen is opgetreden als lid, moet er op gewezen worden dat hij bij koninklijk besluit nummer 6536 van 25 april 2007, en dit op 1 november 2006, door verhoging naar de hogere klasse tot adviseur-generaal - klasse A4 - bevorderd werd. Zijn bevordering heeft dus plaatsgevonden ná de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, waardoor hij is bevorderd geworden in een hogere klasse en dus niet meer bevorderd is geworden in graad, ingedeeld in een rang. Dit betekent op het eerste gezicht dan ook dat hij met toepassing van artikel 53, eerste lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 geen deel kon uitmaken van de directieraad. Dat hij op die basis geen lid van de directieraad kan uitmaken, betekent echter nog niet dat hij helemaal niet als lid van de directieraad is kunnen optreden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zijn mandaat tot lid van de directieraad naar aanleiding van de voornoemde nota d.d. 7 maart 2012 door de minister werd hernieuwd op 21 mei 2012, en dit met een mandaat van twee jaar. Aldus is [E. W.] op het eerste gezicht wél als lid van de directieraad kunnen optreden, en dit in

overeenstemming met artikel 53, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937.

Dat in casu niet alle hoogste ambtenaren vanaf de klasse A4 als lid konden/dienden te zetelen in de directieraad, vloeit op het eerste gezicht rechtstreeks voort uit artikel 53 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937. In toepassing van dat artikel kunnen namelijk enkel en alleen als lid van de directieraad deel uitmaken:

- de ambtenaren die bekleed zijn met een graad ingedeeld in de rangen 17, 16 of 15. Zoals ook uit voorgaande bespreking blijkt, kan het enkel en alleen gaan om ambtenaren die vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 zijn bevorderd geworden in een graad ingedeeld in één van de voormelde rangen;

- de dienstchefs die door de Minister bij wijze van een hernieuwbaar mandaat van twee jaar toegevoegd worden.

Omwille van voornoemde redenen diende op het eerste gezicht, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, [L. W.] niet te zetelen als lid van de directieraad en bijgevolg evenmin in die hoedanigheid te worden opgeroepen. [L. W.] werd immers ná de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 bevorderd door verhoging naar de hogere klasse tot adviseur-generaal - Klasse A4. Uit het administratief dossier blijkt voorts nergens -en verzoeker toont al helemaal niet aan- dat [L. W.] door de minister bij wijze van mandaat als lid zou zijn toegevoegd geworden.

Uit het voorgaande volgt dan ook dat de directieraad in casu op het eerste gezicht in overeenstemming met de artikelen 53 en 54 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 en in overeenstemming met het huishoudelijk reglement van de directieraad van het ministerie van Landsverdediging, en dus rechtsgeldig, was samengesteld.

In het tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker het nog in vraag of de directieraad in casu wel conform de artikelen 17 en 39 van de bestuursstaalwet was samengesteld.

In zijn inleidend verzoekschrift laat verzoeker het na om ook maar enigszins uiteen te zetten waarom volgens hem de directieraad mogelijks niet in overeenstemming met de artikelen 17 en 39 van de bestuursstaalwet zou zijn samengesteld. Hij beperkt er zich daarentegen toe te stellen dat het aan de Raad van State toekomt om dit aspect ambtshalve te onderzoeken, gelet op het openbare orde-karakter ervan.

Hoewel op basis van de stukken, gevoegd bij het verzoekschrift, niet blijkt dat verzoeker beschikte over, en dus ook kennis had van, de volledige “notulen van de vergadering van de directieraad” van 17 oktober 2012 en van 7 mei 2013, blijkt uit het eerste argument van dit tweede onderdeel van het eerste middel dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van de samenstelling van de directieraad. Er valt dan ook niet in te zien dat verzoeker zijn tweede argument van dit tweede onderdeel van het eerste middel - zijnde het argument in verband met een mogelijke schending van de bestuursstaalwet - niet heeft kunnen uiteenzetten en ontwikkelen, zonder louter te verwijzen naar het karakter van openbare orde ervan. Doordat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, dient de vraag gesteld of aldus de rechten van verdediging van de verwerende partij werden gerespecteerd.

Hoe het ook weze, uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij toch een verweer heeft kunnen voeren met betrekking tot dit tweede argument van het tweede onderdeel van het eerste middel en dient het middel in die mate dan ook verder onderzocht.

De voorwaarden die voortvloeien uit artikel 39, § 1, en artikel 17, § 1, B, 1°, van de bestuursstaalwet, toegepast op een bestuurscollege van een dienst waarvan

de werkkring het gehele land bestrijkt, houden in dat dit college, dat normaliter ambtenaren van beide taalgroepen moet bevatten, zo moet zijn samengesteld dat het in staat is elke ambtenaar in zijn eigen taal te ondervragen, te horen en kennis te nemen van elk document betreffende die ambtenaar dat krachtens de voormelde artikelen in de taal van die ambtenaar is gesteld en dat bij gebrek aan een regel die de verhouding bepaalt waarin beide taalgroepen door de leden van het college op een vergadering ervan moeten zijn vertegenwoordigd, de voormelde voorwaarden, die de samenstelling van het college uit taaloogpunt regelen, als vervuld moeten worden beschouwd zodra ten minste één lid van dezelfde taalgroep als de betrokken ambtenaar aanwezig is tijdens de vergadering en er bovendien door het college een beroep kan worden gedaan op een tweetalig adjunct of op een van de tweetalige leden van het college, om aan de overige leden van het college uitleg te geven, ofwel over de reikwijdte van een ondervraging die de ambtenaar heeft ondergaan of van een betoog van deze laatste, ofwel over de inhoud van documenten die hem betreffen.

In casu blijkt uit de bekendmakingen bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad, respectievelijk 15 april 2003, 25 januari 2002 en 9 mei 2007, van de respectievelijke bevorderingsbesluiten tot adviseur-generaal van [G. P.], [C. G.] en [E. W.] dat zij van de Nederlandse taalrol, van de Franse taalrol en van de Franse taalrol zijn. In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er ook op dat twee leden van de directieraad tot de Franse taalgroep behoren en de voorzitter (G. P.) tot het tweetalige kader behoort. Hieruit blijkt dan ook dat tijdens de vergaderingen van de directieraad van 17 oktober 2012 en van 7 mei 2013 één van de leden behoorde tot de Nederlandse taalrol, zijnde de taalrol waartoe verzoeker behoort, én dat een beroep kon worden gedaan op een tweetalig lid/tweetalig adjunct. Er moet op het eerste gezicht dan ook worden besloten dat de directieraad in casu wel degelijk voldeed aan de voormelde voorwaarden, zodat de artikelen 39, § 1, en 17, § 1, B, 1°, van de bestuursstaalwet niet geschonden zijn.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is niet ernstig”.

Zoals ook in het genoemde tussenarrest werd geoordeeld, kunnen in toepassing van artikel 53 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 enkel deel uitmaken van de directieraad (1) de ambtenaren die bekleed zijn met een graad ingedeeld in de rangen 17, 16 of 15, namelijk die ambtenaren die vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 in een graad ingedeeld in één van deze rangen zijn bevorderd en (2) de dienstchefs die door de minister bij wijze van hernieuwbaar mandaat van twee jaar toegevoegd worden. Dat de ambtenaren benoemd in een graad ingedeeld in de rangen 17, 16 of 15, vervolgens, met het artikel 216 van het (inmiddels bij artikel 178, 14°, van het koninklijk besluit ‘betreffende de geldelijke loopbaan van de personeelsleden van het federaal openbaar ambt’ van 25 oktober 2013 opgeheven) koninklijk besluit van 4 augustus 2004 met ingang van 1 december 2004 zijn geïntegreerd in een bepaalde klasse met een bepaalde titel, doet er geen afbreuk aan dat in beginsel enkel zij -en dus niet degenen die nadien bevorderd zijn geworden in een

bepaalde klasse met een bepaalde titel-, moeten zetelen in de directieraad. Met de verwerende partij moet worden gewezen op het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 25, tweede lid, van het (inmiddels opgeheven) koninklijk besluit van 5 september 2002, luidens hetwelk artikel 53 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 (en de in uitvoering daarvan genomen maatregelen) van toepassing blijft in de ministeries zolang er door de minister geen toepassing wordt gemaakt van de machtiging vervat in artikel 19 van het koninklijk besluit van 19 juli 2001. Hieruit vloeit met andere woorden voort dat, zolang het ministerie van Landsverdediging niet is omgevormd tot een federale overheidsdienst, te dezen het “oude” artikel 53 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 moest worden toegepast worden, wat noodzakelijkerwijze impliceert dat enkel ambtenaren bekleed met een graad ingedeeld in de rangen 17, 16 of 15 in de directieraad zetelen.

13. Anders dan verzoeker opwerpt in zijn memorie van wederantwoord, moet artikel 53 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 niet buiten toepassing worden gelaten met toepassing van artikel 159 van de Grondwet. Het genoemde artikel 53 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet doordat enkel ambtenaren die zijn bevorderd geworden in een graad ingedeeld in de rangen 17, 16 of 15 deel uitmaken van de directieraad terwijl ambtenaren die bevorderd zijn geworden in de klasse A4 of A5 geen deel ervan mogen uitmaken.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een ongelijke behandeling van vergelijkbare gevallen of een gelijke behandeling van niet-vergelijkbare gevallen verboden is, tenzij daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Anders dan verzoeker in zijn memorie van wederantwoord voorhoudt, strijdt het niet met het gelijkheidsbeginsel dat ambtenaren die nog in een graad, ingedeeld in één van de rangen 17, 16 of 15 bevorderd zijn (d.i. vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004) op grond van het oude artikel 53, eerste lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 wel deel dienen uit te maken van de directieraad terwijl ambtenaren die bevorderd zijn geworden in de klasse A4 of A5 met een bepaalde titel (d.i. is na de

inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004) er in principe geen deel van kunnen uitmaken. Daargelaten de vraag of het wel volledig vergelijkbare gevallen betreft, bestaat er wel degelijk een redelijke en objectieve verantwoording voor de verschillende behandeling van beide categorieën van ambtenaren. Die verantwoording kan namelijk worden gevonden in het feit dat destijds geldende artikel 25, tweede lid, van het koninklijk besluit van 5 september 2002 het “oude” artikel 53 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 van toepassing had gelaten in de ministeries zolang er geen toepassing wordt gemaakt van artikel 19 van het koninklijk besluit van 19 juli 2001, met andere woorden zolang een ministerie - zoals te dezen het ministerie van Landsverdediging - niet is omgevormd tot een federale overheidsdienst. In zoverre verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog stelt dat de directieraad aldus slechts kan bestaan uit personen die meer dan tien jaar geleden bevorderd werden, gaat hij voorbij aan de in artikel 53, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 voorziene mogelijkheid in hoofde van de minister om bij wijze van mandaat leden aan de directieraad toe te voegen, met andere woorden ook ambtenaren die minder dan tien jaar geleden zijn bevorderd zoals te dezen E. W., die met ingang van 1 november 2006 (en dus minder dan tien jaar geleden) in de klasse A4 werd bevorderd.

Omwille van voornoemde redenen diende, anders dan verzoeker voorhoudt, L. W. niet te zetelen als lid van de directieraad en bijgevolg evenmin in die hoedanigheid te worden opgeroepen. L. W. werd immers pas met een koninklijk besluit nummer 6537 van 25 april 2007, dit is na de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, bevorderd door verhoging naar de hogere klasse tot adviseur-generaal - klasse A4. Uit het administratief dossier blijkt voorts nergens -en verzoeker toont al helemaal niet aan- dat L. W. door de minister bij wijze van mandaat als lid zou zijn toegevoegd.

In zoverre verzoeker in zijn laatste memorie aanvoert dat artikel 53 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 zoals het ten tijde van de bestreden beslissing door artikel 25, tweede lid, van het koninklijk besluit van

5 september 2002 van toepassing was gebleven, nog een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel omdat het een verboden indirect onderscheid inhoudt op grond van leeftijd dat in strijd is met artikel 9, gelezen in samenhang met artikel 4, 4°, van de wet van 10 mei 2007 ‘ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie’, voert hij een nieuw argument aan dat hij in een eerder stadium van de rechtspleging had moeten ontwikkelen. Het kan niet in een laatste memorie op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

14. Hetzelfde geldt, tot slot, voor verzoekers uiteenzetting in zijn laatste memorie wat “de twijfels” betreft die blijven bestaan omwille van de (ononderbroken) aanstelling van G. P. als voorzitter van de directieraad bij ministeriële beslissing van 4 januari 2010 en de bevestiging daarvan bij ministeriële beslissing van 21 mei 2012, enerzijds, en de benoeming van L. V.D.V. tot secretaris-generaal, anderzijds, en zijn daarmee verband houdende argument met betrekking tot de beweerde onwettigheid van de ministeriële beslissing van 21 mei 2012. Het argument dat nieuw is, kan niet in een laatste memorie op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

15. Het tweede middelonderdeel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

16. De Raad van State begrijpt de verklaringen van verzoeker ter terechtzitting wat het derde middelonderdeel betreft waaromtrent hij geen argumentatie meer ontwikkelt in de door hem na het tussenarrest nr. 226.730 van 12 maart 2014 neergelegde procedurestukken, dat verzoeker dat middelonderdeel niet handhaaft. Het derde middelonderdeel vergt dan ook geen beoordeling.

17. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

18. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 10, 11 en 33 van de Grondwet, de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, de materiële motiveringsplicht, het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast is volgens hem sprake van een kennelijke beoordelingsvergissing en machtsoverschrijding.

Naast wat hij reeds eerder uiteenzette in zijn initieel verzoekschrift waarvoor kan worden verwezen naar punt 4.2.1. van het tussenarrest nr. 226.730 van 12 maart 2014, beklemtoont verzoeker in zijn verzoek tot voortzetting van de rechtspleging dat het vertalen van het beleid geen beleidsvoorbereidende taak is, maar wel een uitvoerende taak. Bovendien maakt het beleidsondersteunend en beleidsvoorbereidend aspect slechts één onderdeel uit van de resultaatsgebieden “coördinator” en “intern raadgever/adviseur”. Die resultaatsgebieden zijn dan ook niet onderzocht geworden. Over het resultaatgebied “vertegenwoordiger” wordt zelfs in alle talen gezwegen. Verzoeker volhardt ook in zijn argument dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met zijn bezwaren die hij uitte na het eerste voorstel van beslissing. De toevoeging van één enkel woord aan het uiteindelijke voorstel van beslissing biedt namelijk geenszins een antwoord, zelfs niet gedeeltelijk, op zijn bezwaren. Er kan zelfs niet uit afgeleid worden dat die bezwaren daadwerkelijk zijn onderzocht geworden. De loutere vermelding dat zulks is gebeurd kan naar het oordeel van verzoeker niet volstaan. In zoverre verzoeker in zijn initieel verzoekschrift kritiek uitte op het gegeven dat criteria werden gebruikt niet om te vergelijken maar om te elimineren en om uit de vergelijking uit te sluiten, benadrukt hij dat dergelijke *modus operandi* geen grondslag vindt in het selectiereglement en leidt tot willekeur. Verzoeker herhaalt dat hij in zijn verzoekschrift heeft aangeduid dat “het criterium ‘beleidsvoorbereidende

ondersteuning en het formuleren van strategische objectieven' geen voorafgaandelijke voorwaarde is om weerhouden te worden en dat de gehanteerde methode willekeur toelaat". Tot slot merkt verzoeker nog op dat de vermeende kennis van het militair statuut van de benoemde kandidaat niet dienstig is aangezien de in te vullen functie "leiding geeft aan burgerpersoneel en met het militair personeel geen uitstaans heeft." Evenmin wordt bewezen dat de benoemde kandidaat actief was op het hoogste beleidsniveau, louter door zijn aanwezigheid op het kabinet waar hij als kabinetssecretaris was tewerkgesteld. Dit is volgens verzoeker eerder een administratieve dan een beleidsmakende functie.

In zijn memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker zijn eerdere argumentatie. Hij voegt er nog aan toe dat de begrippen beleidsvoorbereiding enerzijds en beleidsondersteuning anderzijds van elkaar verschillen. Aldus geeft de verwerende partij zelf toe dat het beleidsvoorbereidend werk niet de rode draad vormt van het takenpakket van de in te vullen functie. Wat de taken van "vertegenwoordiger" betreft, stelt hij dat deze niet kunnen teruggebracht worden tot taken van beleidsondersteuning. Ondersteuning wordt immers gedefinieerd als het geheel van secretariële, logistieke en verbindingstechnische voorzieningen met als doel een staf of beleidsteam te laten functioneren. Ondersteuning onderscheidt zich van de vertegenwoordiging die het stellen van handelingen impliceert in naam en voor rekening van een andere persoon waarvan de belangen worden behartigd. Verzoeker wijst er voorts op dat in de motivering van de bestreden beslissing zelf moet worden weergegeven waarom aan zijn argumenten werd voorbijgegaan. Hij stelt niet in te zien hoe zijn argument dat de functie over meer handelt dan alleen maar personeelszaken zou beantwoord zijn geweest met de passage die betrekking heeft op de ervaring in beleidsvoorbereidende cellen. Buiten een standaardformulering dat de andere kandidaten evenzo over een aantal eigenschappen beschikken die worden aangevoerd door verzoeker, wordt op zijn andere argumenten niet ingegaan. Verzoeker merkt op dat uit beslissingen van de verwerende partij in een andere gelijklopende bevorderingsprocedure blijkt dat zij zich naar eigen believen bedient van motieven die zij *in casu* als niet pertinent heeft verworpen. In die andere

procedure heeft de directieraad immers rekening gehouden met de grotere ervaring van de benoemde kandidaat en met zijn onmiddellijke beschikbaarheid. Met deze elementen werd ten aanzien van verzoeker geen rekening gehouden. In die andere procedure had de benoemde kandidaat geen ervaring op het niveau van het kabinet, maar werd hem dat niet ten kwade geduid. Indien te dezen ook rekening was gehouden met deze elementen, was het resultaat anders geweest. Zo was onder meer de benoemde kandidaat *in casu* niet onmiddellijk beschikbaar, terwijl verzoeker het wel was. Ook op het vlak van dienstanciënniteit zou de benoemde kandidaat het hebben afgelegd tegen verzoeker. Met zijn eerder geuite kritiek dat “het criterium ‘beleidsvoorbereidende ondersteuning en het formuleren van strategische objectieven’ geen voorafgaandelijke voorwaarde is om weerhouden te worden en dat de gehanteerde methode willekeur toelaat”, preciseert verzoeker dat hij louter heeft willen weergeven dat het aanwenden van een verschillende volgorde van de uitsluitingsgronden een ander resultaat gaf en dat *in casu* daarom sprake was van willekeur. De methode die de directieraad hanteert, “laat alle willekeur toe”. Deze methode kan namelijk zo worden verfijnd dat de persoon die men wil weerhouden kan worden geselecteerd onafhankelijk van alle andere resultaatgebieden. Tot slot, is de verwijzing van de verwerende partij naar de opvolging van de militaire statuten en initiatieven in de taak “beleidsadviseur” niet pertinent, aangezien het slechts één voorbeeld van een taak betreft in een niet-limitatieve lijst die in de vacantverklaring alleen al uit 26 taken bestaat.

Beoordeling

19. Het auditoraat besluit tot de gegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

In het tussenarrest nummer 226.730 van 12 maart 2014 wordt het tweede middel als volgt besproken:

“4.2.3. Het gelijkheidsbeginsel inzake benoemingen in openbare ambten, krachtens welk ieder burger gelijke toegang heeft tot de openbare ambten, houdt in dat de aanspraken en verdiensten van de kandidaten moeten worden onderzocht en vergeleken, en dit op basis van objectieve, redelijke en pertinente criteria. Het vergelijken van de aanspraken en verdiensten van de kandidaten betekent dat ze tegen elkaar worden afgezet om de gelijkenissen en de verschillen te doen uitkomen, inzonderheid in het licht van het te verlenen ambt. De overheid beschikt

daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid, die echter de redelijkheid als grens heeft. Op grond van deze discretionaire bevoegdheid kan zij de beoordelingscriteria en het gewicht dat aan de verschillende criteria gehecht moet worden, bepalen. De Raad van State mag zich desbetreffend niet in de plaats van de overheid stellen, door bijvoorbeeld te overwegen dat één criterium als doorslaggevend moet worden beschouwd. De Raad van State is slechts bevoegd om na te gaan of de benoemende overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de notulen en het proces-verbaal van de beraadslaging en van de geheime stemming van de vergaderingen van de directieraad van 17 oktober 2012 en 7 mei 2013 en de daaruit volgende voorstellen van beslissing, alsook uit het thans bestreden besluit, blijkt op het eerste gezicht dat de kandidaturen voor de functie ‘adviseur-generaal managementondersteuning (algemeen beheer)’ onderzocht en vergeleken werden, dit in het licht van de te begeven functie en aan de hand van criteria die gesteund zijn op de resultaatgebieden uit de functiebeschrijving. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, zijn op het eerste gezicht bij dit vergelijkend onderzoek wel degelijk, zij het dan niet steeds voor elk resultaatgebied expliciet, alle resultaatgebieden betrokken geworden. Het is niet vereist dat bij een dergelijk vergelijkend onderzoek elk in de functiebeschrijving vermeld resultaatgebied (criterium) afzonderlijk en expliciet wordt besproken. Niets verzet er zich tegen dat een aantal criteria uit de functiebeschrijving mogelijks samen onder één gemeenschappelijke noemer worden besproken, waardoor bepaalde resultaatgebieden niet expliciet, doch enkel impliciet aan bod komen. Dit geldt des te meer wanneer een welbepaald aspect als rode draad voor de functie doorheen de verschillende in de functiebeschrijving opgenomen resultaatgebieden loopt. In casu is het inderdaad zo dat het beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend aspect en het formuleren van strategische beleidsobjectieven als de rode draad doorheen de verschillende resultaatgebieden kan worden beschouwd. Het is dan ook logisch dat veel belang wordt gehecht aan dit aspect bij het vergelijkend onderzoek van de kandidaten. Door dit aspect te toetsen, zijn meteen ook bepaalde resultaatgebieden, die misschien niet expliciet in de vergelijking zijn opgenomen, toch getoetst geworden. Zo moet met de verwerende partij op het eerste gezicht worden vastgesteld dat ook de resultaatgebieden ‘coördinator’ en ‘intern raadgever/adviseur’, waarvan verzoeker beweert dat deze niet getoetst zijn geworden, in de vergelijking betrokken zijn geworden. De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen namelijk heel terecht aan dat één van de taken als ‘coördinator’ er in bestaat om ‘het beleid te vertalen (top-down) via interne vergaderingen, dienstnota’s en onderrichtingen’, hetgeen noodzakelijkerwijze verband houdt met het beleidsvoorbereidend en het beleidsondersteunend aspect. Één van de taken als ‘intern raadgever/adviseur’ bestaat er dan weer in om ‘de secretaris-generaal en de directieraad te ondersteunen met concrete adviezen’, wat evenzeer betrekking heeft op het beleidsaspect. Aldus blijkt op het eerste gezicht niet dat niet alle resultaatgebieden in het vergelijkend onderzoek betrokken zijn geworden.

De verschillende - vooraf vastgelegde - resultaatgebieden in de functiebeschrijving zijn opgenomen volgens prioriteit. De resultaatgebieden ‘beleidsadviseur’ en ‘leidinggevende’ zijn de in de functiebeschrijving twee eerst opgenomen resultaatgebieden. Hieruit lijkt op het eerste gezicht dan ook te moeten worden afgeleid dat net deze twee resultaatgebieden bij voorrang in het vergelijkend onderzoek moeten worden opgenomen, hetgeen in casu ook effectief blijkt te zijn gebeurd. Immers, uit de voorstellen van beslissing van de directieraad

en uit het bestreden besluit blijkt dat alle kandidaten ervaring hebben met leiding geven, maar dat niet alle kandidaten (in dezelfde mate of op eenzelfde niveau) ervaring hebben met het beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend aspect en het formuleren van strategische beleidsobjectieven.

Uit het voorgaande blijkt ook dat het net dat beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend aspect en het formuleren van strategische beleidsobjectieven is op basis waarvan de verschillende kandidaten zich uiteindelijk onderscheiden. Zoals ook de verwerende partij aangeeft is het precies dit aspect dat de doorslag heeft gegeven en waardoor de voorkeur uiteindelijk uitging naar de voorgedragen en uiteindelijk benoemde kandidaat, [I. V. D. B.] boven verzoeker.

Er moet op het eerste gezicht dan ook worden besloten dat de vergelijking van de aanspraken en verdiensten van de kandidaten wel degelijk zorgvuldig is gebeurd, en dit op basis van objectieve, redelijke en pertinente criteria, zijnde de vooraf vastgelegde en in de functiebeschrijving opgenomen resultaatgebieden.

Voor zover verzoeker stelt dat uit het bestreden besluit niet blijkt waarom aan zijn opmerkingen voorbijgegaan werd, moet worden opgemerkt dat inzake benoemingsbesluiten een positieve motivering volstaat. Uit het besluit zelf - of minstens uit de stukken waarnaar het besluit verwijst en waarvan de inhoud door de belanghebbenden, waaronder de teleurgestelde kandidaten, gekend moet kunnen zijn - moet kunnen blijken waarom de uiteindelijk benoemde de voorkeur gekregen heeft. De benoemende overheid moet aldus vermelden waarom een bepaalde kandidaat wordt benoemd, maar niet waarom de andere kandidaten niet in aanmerking worden genomen.

Een dergelijke positieve motivering moet wel afdoende zijn, hetgeen betekent dat op grond van de aangehaalde redenen uitgemaakt moet kunnen worden waarom precies aan de benoemde de voorkeur gegeven is. De benoemende overheid moet in het benoemingsbesluit zelf vermelden op grond van welke criteria zij er uiteindelijk toe gekomen is aan de benoemde de voorkeur te geven of moet er minstens concrete gegevens in opnemen die de teleurgestelde kandidaten in staat stellen die objectieve, redelijke en pertinente criteria en hun concrete beoordeling in alle duidelijkheid te achterhalen. Een dergelijke positieve motivering wordt dan voor de teleurgestelde kandidaten de toetssteen die hen in staat moet stellen hun eigen aanspraken op de benoeming tegen die van de benoemde af te wegen en op grond daarvan de deugdelijkheid van de motivering aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

In casu blijkt uit het bestreden besluit zelf waarom de verwerende partij ervoor heeft gekozen om [I. V. D. B.] te bevorderen. Het besluit bevat namelijk de gemotiveerde vergelijking zoals die ook is aangegeven in het voorstel van beslissing van de directieraad. Daarenboven wordt die gemotiveerde vergelijking nog verder uitgewerkt en aangevuld. In het bestreden besluit zelf wordt aldus uitgebreid aangegeven waarom de voorkeur wordt gegeven aan [I. V. D. B.] boven verzoeker en de andere kandidaten, en er kan duidelijk uit worden afgeleid op grond van welke criteria dit is gebeurd. Het bestreden besluit is aldus op afdoende wijze gemotiveerd.

Dat nergens uit zou blijken dat verzoekers bezwaren daadwerkelijk onderzocht werden, kan op het eerste gezicht niet worden bijgevalen. Uit het proces-verbaal van de beraadslaging en van de geheime stemming van de vergadering van 7 mei 2013 blijkt namelijk dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoeker aangebrachte argumenten en dat op basis van dit onderzoek uiteindelijk werd beslist dat een element diende te worden toegevoegd in het voorstel van beslissing dat tijdens de eerste vergadering van de directieraad van 17 oktober 2012 was uitgebracht. Dit element, dat het enige was dat naar het oordeel van de directieraad diende toegevoegd te worden, was niet van aard om de eerste

voorgestelde rangschikking te wijzigen. Wat dit onderzoek naar de door verzoeker aangehaalde argumenten betreft, dient erop gewezen dat de verwerende partij niet verplicht is een antwoord te geven op alle argumenten die verzoeker in de loop van het besluitvormingsproces heeft geformuleerd. Het volstaat dat verzoeker uit de weergegeven motieven kan afleiden waarom zijn argumenten in hun geheel niet werden aanvaard, hetgeen in casu dus op het eerste gezicht wel degelijk het geval is. Er moet op het eerste gezicht dan ook worden besloten dat wel degelijk een onderzoek heeft plaatsgevonden van de door verzoeker aangebrachte argumenten en dat het door de directieraad gedane voorstel van beslissing en dus ook het bestreden besluit gesteund is op deugdelijke motieven.

De kritiek van verzoeker op de selectiemethode van de directieraad kan op het eerste gezicht niet worden gevolgd, in de mate verzoeker het criterium ‘beleidsvoorbereidende ondersteuning en het formuleren van strategische objectieven’ niet ziet als een voorafgaandelijke voorwaarde om weerhouden te worden. Zoals reeds hoger aangeven loopt in casu het beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend aspect en het formuleren van strategische beleidsobjectieven als de rode draad doorheen de verschillende resultaatgebieden en diende dit aspect aldus wel degelijk te worden betrokken bij het vergelijkend onderzoek van de aanspraken en verdiensten van de kandidaten.

In de mate er volgens verzoeker sprake is van willekeurig zelf gekozen eliminatiegronden en een bij de toetsing van deze gronden niet-verantwoorde volgorde, bleek ook reeds hoger dat de vergelijking heeft plaatsgevonden op basis van objectieve, redelijke en pertinente criteria, zijnde de resultaatgebieden zoals volgens prioriteit opgenomen in de functiebeschrijving. Daar de resultaatgebieden ‘beleidsadviseur’ en ‘leidinggevende’ de twee eerst opgenomen resultaatgebieden in de functiebeschrijving zijn, zijn deze - zoals reeds gesteld - bij voorrang in het vergelijkend onderzoek betrokken, zoals blijkt uit de voorstellen van beslissing van de directieraad en uit het bestreden besluit. Daarin kan namelijk worden gelezen dat alle kandidaten ervaring hebben met leiding geven, maar dat niet alle kandidaten (in dezelfde mate of op eenzelfde niveau) ervaring hebben met het beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend aspect en het formuleren van strategische beleidsobjectieven. Er kan op het eerste gezicht dan ook geen sprake zijn van enige willekeur in hoofde van de verwerende partij. Het bestreden besluit werd immers genomen op basis van een vergelijkend onderzoek dat volledig in overeenstemming is met en gesteund is op de vooraf vastgelegde criteria, zijnde de in de functiebeschrijving opgenomen resultaatgebieden.

Het tweede middel is niet ernstig”.

Met verzoekers argument dat “het vertalen van het beleid”, dit is één van de voorbeelden van taken onder het resultaatgebied “coördinator”, geen beleidsvoorbereidende taak is, lijkt verzoeker te willen betwisten dat “het beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend aspect en het formuleren van strategische beleidsobjectieven” als rode draad doorheen de verschillende resultaatgebieden loopt. Hij heeft daarover in het auditoraatsverslag kunnen lezen dat de Raad van State met zijn eerder genoemde tussenarrest aan de hand van zowel de voorbeeldtaak van het in de functiebeschrijving opgenomen

resultaatgebied “coördinator” als de in de functiebeschrijving opgenomen voorbeeldtaak van het resultaatgebied “intern raadgever/adviseur” heeft willen illustreren dat “het beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend aspect en het formuleren van strategische beleidsobjectieven” wel degelijk als de rode draad doorheen de verschillende in de functiebeschrijving opgenomen resultaatgebieden kan worden beschouwd. Dat “het vertalen van het beleid” geen beleidsvoorbereidende taak is, weerlegt die vaststelling niet. Ook al is de vertaling van beleid strikt genomen geen “beleidsvoorbereidende” taak, dan kan niet worden ontkend dat het vertalen van beleid kan worden aangezien als “beleidsondersteunend” van aard. Beleidsvoorbereiding, - ondersteuning en het formuleren van strategische beleidsobjectieven” kunnen als een geheel worden aangezien en niet als drie afzonderlijke en volledig van elkaar los te koppelen of losstaande aspecten. Die “rode draad” loopt doorheen de verschillende resultaatgebieden en is effectief in het vergelijkend onderzoek van de kandidaten betrokken zodat de verwerende partij deze verschillende resultaatgebieden wel degelijk heeft getoetst. Wanneer de benoemende overheid zich in haar vergelijkend onderzoek heeft toegelegd op deze essentie uit de verschillende resultaatgebieden, kan het niet worden ontkend dat zij op die wijze alle resultaatgebieden mee heeft opgenomen in haar onderzoek.

Verzoeker heeft in het auditorsverslag nog kunnen lezen waarom zijn argument zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift tot voortzetting van de procedure “dat de toevoeging van één woord in het voorstel van beslissing geen antwoord biedt op zijn bezwaren”, niet kan overtuigen. In het tussenarrest is uitgelegd dat het enige element dat volgens de directieraad moest toegevoegd worden aan zijn initiële voorstel van beslissing, niet van aard was om de initiële rangschikking te wijzigen. Verzoeker verliest daarbij uit het oog dat, anders dan hij meent, niet alle aangehaalde argumenten door de overheid moeten worden beantwoord en dat het volstaat dat uit de tot uitdrukking gebrachte motieven moet kunnen worden afgeleid waarom verzoekers argumenten in hun geheel niet werden aanvaard. De bestreden beslissing komt aan die vereiste tegemoet zelfs al is het zo dat de verwerende partij niet alle elementen uit verzoekers bezwaarschrift

uitdrukkelijk zou hebben beantwoord. In zoverre verzoeker in zijn memorie van wederantwoord verwijst naar “een gelijklopende bevorderingsprocedure” en daaruit afleidt dat de “verwerende partij zich naar eigen believen bedient van motieven”, kan het tweede middel niet tot vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Die verwijzing - die verzoeker overigens niet concretiseert aan de hand van concrete stukken of feitelijke gegevens die tot een ander inzicht zouden kunnen leiden - betreft immers, zoals verzoeker zelf aangeeft, een andere dan de betrokken bevorderingsprocedure die betrekking heeft op een andere in te vullen functie. Het behelst een ander onderzoek wat inhoudt dat andere motieven draagkrachtig kunnen zijn om die beoordeling te schragen en die specifiek op die functie betrekking hebben. In zijn verzoekschrift tot voortzetting van de procedure en in zijn memorie van wederantwoord volhardt verzoeker in zijn kritiek op de selectiemethode die volgens hem bestaat uit een eliminatiemethode. Hij beperkt er zich toe te herhalen wat hij reeds in zijn inleidend verzoekschrift heeft uiteengezet doch weerlegt daarmee de beoordeling in het tussenarrest niet.

Wat verzoekers kritiek betreft op de overweging in de bestreden beslissing in verband met de kennis van de benoemde kandidaat van het militair statuut, moet de verwerende partij worden bijgetreden dat onder de rubriek “voorbeelden van taken” bij het in de functiebeschrijving eerst opgenomen -en dus meest prioritaire- resultaatgebied “beleidsadviseur” wordt vermeld: “opvolgen van de militaire statuten en initiatieven terzake”. Wanneer ter toetsing van dit meest prioritaire resultaatgebied de kennis van de militaire statuten in hoofde van de kandidaten wordt nagegaan, kan dit dan ook niet onredelijk, laat staan kennelijk onredelijk worden geacht. Een kandidaat die al kennis heeft van dit militair statuut, zal namelijk minder moeite ondervinden om dit verder op te volgen en initiatieven in dit verband te ontwikkelen. De kandidaat die dergelijke kennis al bezit, heeft onmiskenbaar een zekere voorsprong op dit punt in vergelijking met kandidaten die niet over een dergelijke kennis beschikken. Waar verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog opwerpt dat het slechts om één enkele voorbeeldtaak gaat, moet worden beklemtoond dat verzoeker het niet heeft betwist dat het resultaatgebied “beleidsadviseur”, dat het meest prioritaire is, wel degelijk in zijn

geheel is onderzocht en zodoende erkent dat met alle -en dus niet één enkele- daaronder aangehaalde voorbeeldtaken, zij het dan niet steeds expliciet, rekening is gehouden.

Tot slot, in zoverre verzoeker het niet bewezen acht dat de benoemde kandidaat louter door zijn functie van kabinetssecretaris actief was op het hoogste beleidsniveau, moet worden opgemerkt dat de ervaring van de benoemde kandidaat op het hoogste beleidsniveau niet enkel werd vastgesteld op basis van zijn tewerkstelling bij het kabinet van Landsverdediging, maar eveneens op basis van zijn tewerkstelling binnen het departement. De verwerende partij legt in haar memorie van antwoord overigens uit dat zij uit de sollicitatiebrief van de benoemde kandidaat heeft afgeleid dat diens functie op het kabinet bijdraagt aan het uittekenen van het beleid en dat ook diens ervaring in het sectorcomité XIV een element was dat in zijn voordeel heeft gespeeld.

20. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft verzoeker niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers -behoudens het hierna genoemde argument dat betrekking heeft op de ervaring van de benoemde kandidaat in het sectorcomité XIV-, om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich ertoe andermaal de argumenten te herhalen die hij in zijn eerdere procedurestukken heeft uiteengezet.

Het enig nieuwe argument dat verzoeker in zijn laatste memorie naar voren brengt is het feit dat volgens hem de ervaring van 5 jaar van de benoemde kandidaat in het sectorcomité XV (lees: XIV) “dat zich bijna uitsluitend bezighoudt met militaire aangelegenheden” niet kan opwegen tegen de ervaring van verzoeker van 18 jaar in het personeelsoverlegcomité.

Los van de vraag of verzoekers bewering die hij niet staft, wat de opdracht van het sectorcomité XIV betreft, correct is en daargelaten de vraag of de ervaring van de benoemde kandidaat “niet kan opwegen tegen de ervaring

van verzoeker in het personeelsoverlegcomité”, ziet de Raad van State niet in hoe dit element op zich de rangschikking door de directieraad noodzakelijkerwijze diende te beïnvloeden.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het tweede middel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 375 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig september tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques